Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

6 февруари 2014 година*

„Преюдициално запитване — Регламент (ЕО) № 1383/2003 — Мерки, целящи да се възпрепятства пускането на пазара на имитирани и пиратски стоки — Член 2 — Приложно поле на Регламента — Продажба по интернет на фалшив часовник от трета държава за лична употреба на физическо лице, живеещо в държава членка — Задържане на часовника от митническите органи при влизането му на територията на държавата членка — Законосъобразност на задържането — Условия — Условия, свързани с нарушението на правото на интелектуална собственост — Директива 2001/29/ЕО — Член 4 — Публично разпространяване — Директива 2008/95/ЕО — Член 5 — Регламент (ЕО) № 207/2009 — Член 9 — Използване в търговската дейност“

По дело C-98/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Højesteret (Дания) с акт от 25 февруари 2013 г., постъпил в Съда на 27 февруари 2013 г., в рамките на производство по дело

Martin Blomqvist

срещу

Rolex SA,

Manufacture des Montres Rolex SA,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta, председател на състав, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot (докладчик) и Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: P. Cruz Villalón,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за M. Blomqvist, от J. Petersen, advokat,

— за Rolex SA и Manufacture des Montres Rolex SA, от K. Dyekjær и T. Mølsgaard, advokater,

* Език на производството: датски.

— за естонското правителство, от N. Grünberg и M. Linntam, в качеството на представители,

— за френското правителство, от D. Colas и B. Beaupère-Manokha, в качеството на представители,

— за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от M. Clausen и F. W. Bulst, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Регламент (ЕО) № 1383/2003 на Съвета от 22 юли 2003 година относно намесата на митническите органи по отношение на стоки, за които се подозира, че нарушават някои права върху интелектуалната собственост, както и относно мерките, които следва да се вземат по отношение на стоки, нарушаващи някои права върху интелектуалната собственост (ОВ L 196, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 16, стр. 18, наричан по-нататък „Митническият регламент“), на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230, наричана по-нататък „Директивата за авторското право“), на член 5, параграфи 1 и 3 от Директива 2008/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 299, стр. 25, наричана по-нататък „Директивата за марките“) и на член 9, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1, наричан по-нататък „Регламентът относно марката на Общността“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Blomqvist, от една страна, и Rolex SA и Manufacture des montres Rolex SA (наричани по-нататък заедно „Rolex“), от друга, по повод на унищожаването на задържан от митническите власти фалшив часовник, който г-н Blomqvist закупил чрез китайски уебсайт за онлайн продажби.

Правна уредба

Правото на Съюза

Митническият регламент

3 Съображения 2 и 8 от Митническия регламент гласят:

„(2) Пускането на пазара на имитирани стоки, пиратски стоки и изобщо пускането на пазара на всички стоки, нарушаващи правата върху интелектуалната собственост, нанасят съществени вреди на производителите и търговците, които спазват закона, както и на титулярите на правата, и мамят потребителите, като понякога създават рискове за здравето и сигурността им. Следователно уместно е да се възпрепятства, доколкото това е възможно, пускането на

пазара на подобни стоки, като за тази цел се приемат мерки, позволяващи ефикасно да се противостои на тази незаконна дейност, без при това да се създават спънки пред свободата на законната търговия. Освен това тази цел се съчетава с усилията, предприети в същата насока в международен план.

[…]

(8) От момента, в който е започната процедура за определяне дали е налице нарушение на право върху интелектуална собственост в съответствие с правото на дадена държава членка, тя се провежда чрез позоваване на критериите, използвани за определяне дали стоки, произведени в тази държава членка, нарушават правата върху интелектуалната собственост. Разпоредбите на държавите членки относно правните компетенции и съдебните процедури не се засягат от настоящия регламент“.

4 Член 1 от този регламент гласи:

„1. Настоящият регламент определя условията за намеса на митническите органи, когато има подозрения, че дадени стоки са стоки, нарушаващи правата върху интелектуалната собственост в следните ситуации:

[…]

б) когато бъдат открити при контрол на стоки, въвеждани на митническата територия на Общността или извеждани от нея, в съответствие с членове 37 и 183 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 [на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58)] […].

2. Настоящият регламент определя също така и мерките, които следва да се вземат от компетентните органи, когато бъде установено, че стоките, визирани в параграф 1, нарушават правата върху интелектуалната собственост“.

5 Член 2, параграф 1, букви а) и б) от посочения регламент гласи:

„За целите на настоящия регламент под „стоки, нарушаващи правата върху интелектуалната собственост“ се разбират:

а) „имитираните стоки“, а именно:

i) стоките, включително техните опаковки, върху които е поставена без разрешение производствена или търговска марка, идентична на производствената или търговска марка, валидно регистрирана за същия тип стоки, или която не може да бъде отличена в основните си аспекти от тази производствена или търговска марка, и която поради това нарушава правата на титуляря на въпросната марка по силата на правото на Общността, и по-конкретно на [Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146)] или по силата на вътрешното право на държавата членка, в която е подадена молбата за намеса на митническите органи;

[…]

б) „пиратски стоки“, а именно стоките, които представляват или съдържат копия, произведени без съгласието на титуляря на авторско право или сходно право, или на титуляря на право, свързано с чертежа или модела, регистрирано или не в националното право, или на лице, надлежно упълномощено от титуляр[я] в страната на производство в случаите, в които изработването на тези копия нарушава въпросното право по силата на Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 г. [относно промишления дизайн на Общността (ОВ L 3, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70)], или по силата на вътрешното право на държавата членка, в която е подадена молбата за намеса на митническите органи“.

6 Член 9, параграф 1 от същия регламент предвижда:

„Когато дадено митническо бюро [...] установи [...], че за стоки, които се намират в една от ситуациите, визирани в член 1, параграф 1, се подозира, че нарушават право върху интелектуалната собственост [...], то суспендира освобождаването или задържа въпросните стоки“.

7 Съгласно член 10, първа алинея от Митническия регламент:

„Правните разпоредби в сила в държавата членка, на чиято територия стоките се намират в една от ситуациите, визирани в член 1, параграф 1, са приложими за определяне наличието на нарушение на право върху интелектуалната собственост по смисъла на националното право“.

8 Съгласно член 17, параграф 1 от този регламент:

„Без това да накърнява другите възможности за прибягване към правна защита на титуляря на правата, държавите членки приемат необходимите мерки, за да дадат възможност на компетентните органи:

а) според уместните разпоредби на националното право, да унищожават стоките, признати за нарушаващи право върху интелектуалната собственост, или да ги изчерпват извън търговските мрежи, така че да не причиняват ущърб на титуляря на правата, без никакви обезщетения и освен ако националното право не предвижда друго, без никакви разходи за държавната хазна;

[...]“.

Директивата за авторското право

9 Член 4, параграф 1 от Директивата за авторското право гласи следното:

„Държавите членки предвиждат за авторите по отношение на оригинала на техните произведения или на техни копия изключителното право да разрешават или забраняват всякаква форма на публично разпространяване чрез продажба или по друг начин“.

Директивата за марките

10 Съгласно член 5, параграфи 1 и 3 от Директивата за марките:

„1. Регистрираната марка предоставя на притежателя изключителни права. Притежателят има право да забрани на всяко трето лице да използва в търговската дейност без негово съгласие:

а) всеки знак, идентичен с марката [...];

[…]

3. Ако условията по параграфи 1 и 2 [са] изпълнени, може да бъде забранено и:

[…]

б) предлагането на стоки, пускането им на пазара или складирането им за тези цели с този знак, или предлагането или предоставянето на услуги с този знак;

в) вносът и износът на стоки с този знак;

[…]“.

Регламентът относно марката на Общността

11 Съгласно член 9, параграфи 1 и 2 от Регламента относно марката на Общността:

„1. Марката на Общността предоставя на своя притежател изключителни права. Притежателят е оправомощен да забрани на всяко трето лице, при липса на негово съгласие, да използва в процеса на търговия:

а) знак, който е идентичен с марката […];

[…]

2. Може също да бъде забранено, ако условията, изложени в параграф 1, са налице:

[…]

б) да се предлагат стоки или да се пускат на пазара, или да се съхраняват за тези цели под този знак, или да се предлага да се предоставят услуги под този;

в) да се внасят или да се изнасят стоки под този знак;

[…]“.

Датското право

12 Член 2, параграфи 1 и 3 от Закона за авторското право (Ophavsretsloven), в редакцията му съгласно Закон № 202 (Lovbekendtgørelse nr. 202) от 27 февруари 2010 г., който транспонира Директивата за авторското право, гласи:

„1. В установените с този закон граници авторското право съдържа изключителното право на разпореждане с произведението чрез възпроизвеждането и публичното му разгласяване в оригиналния или в изменен вид, преведено, преработено в друга литературна или художествена форма или с друга техника.

[…]

3. Произведението се разгласява публично, когато:

1) екземпляри от произведението се предлагат за продажба, отдават се под наем или в заем или се разпространяват по друг начин пред неограничен брой лица;

2) екземплярите се излагат публично или

3) произведението се изпълнява публично“.

13 Член 4, параграфи 1 и 3 от Закона за марките (Varemærkeloven), в редакцията му съгласно Закон № 109 (Lovbekendtgørelse nr. 109) от 24 януари 2012 г., който транспонира Директивата за марките, гласи:

„1. Притежателят на марка има правото да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност знак, който:

1) е идентичен на марката и се използва за стоки или услуги, идентични на тези, за които е защитена марката, или

2) е идентичен или сходен на марката и се използва за стоки или услуги, идентични или сходни на тези, за които е регистрирана марката, ако съществува вероятност от объркването му с марката; вероятността от объркване включва възможност за свързване на знака с марката.

[…]

3. Използване в търговската дейност в частност е:

1) поставянето на знака върху стоките или върху техните опаковки;

2) предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара или съхраняването им за тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак;

3) вносът или износът на стоките с този знак и

4) използването на знака в търговски книжа и в реклами“.

14 Съгласно член 5 от Закон № 1047 от 20 октомври 2005 г. за прилагане на европейския регламент относно стоките, за които се подозира, че нарушават някои права върху интелектуална собственост, както и относно мерките, които следва да се вземат по отношение на стоки, нарушаващи някои права върху интелектуална собственост (Lovbekendtgørelse nr. 1047 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder):

„[1.] В производството по член 9 от [Митническия регламент] получателят на стоките може да поиска от съда да установи дали са изпълнени условията за задържане на стоките по член 9 от Регламента. Съдът може да разпореди освобождаване на стоките.

2. Получателят на стоките не може да обжалва пред горестоящ административен орган решението на митническата и данъчната администрация за задържане на стоките“.

15 Член 4 от Наредба № 12 от 9 януари 2006 г. за прилагане на европейския регламент относно стоките, за които се подозира, че нарушават някои права върху интелектуална собственост, както и относно мерките, които следва да се вземат по отношение на стоки, нарушаващи някои права върху интелектуална собственост (Bekendtgørelse nr. 12 om anvendelse af Det Europæiske

Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder), гласи следното:

„[1.] Стоките, за които е установено, че нарушават права върху интелектуална собственост по смисъла на дефиницията в член 2, параграф 1 от [Митническия регламент], се изземват в полза на държавата и се унищожават. Унищожаването им се извършва съобразно условията по член 17, параграф 1, буква а) от Регламента.

2. Не се дължи обезщетение за унищожаването на стоките съгласно параграф 1“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

16 През януари 2010 г. г-н Blomqvist, който живее в Дания, си поръчва от китайски уебсайт за онлайн продажби часовник, описан като часовник от марката „Rolex“. Поръчката и плащането са направени през англоезичния уебсайт на продавача. Същият изпраща часовника с пощенски колет от Хонконг.

17 При пристигането му в Дания колетът е проверен от митническите власти. Те спират освобождаването му, тъй като подозират, че това е имитация на оригинален часовник от марката „Rolex“ и че е налице нарушение на авторското право върху въпросния модел. На 18 март 2010 г. те уведомяват за това Rolex и г-н Blomqvist.

18 Тогава Rolex подава искане по предвидения в Митническия регламент ред да бъде продължен срокът на спиране на освобождаването, тъй като се установява, че наистина става дума за имитация, и изпраща молба до г-н Blomqvist да даде съгласието си за унищожаването на часовника от митническите власти.

19 Г-н Blomqvist обаче поддържа, че е купил часовника законно, и възразява срещу унищожаването му.

20 Тогава Rolex отнася спора до Sø- og Handelsretten (Висш морски и търговски съд), като иска г-н Blomqvist да бъде осъден да търпи спирането на освобождаването и унищожаването на часовника без обезщетение. Посоченият съд уважава иска на Rolex.

21 Г-н Blomqvist обжалва пред Højesteret (Върховният съд). Този съд не е сигурен дали в случаи като разглежданията наистина е налице нарушение на право върху интелектуална собственост, което е необходимо условие за прилагането на Митническия регламент, при положение че за прилагането на този регламент се изисква, от една страна, да е налице нарушение на защитени в Дания авторски права или права върху марки, и от друга — нарушението да е извършено в същата тази държава членка. Тъй като е установено, че г-н Blomqvist е купил часовника за лична употреба и не е нарушил датските закони за авторското право и за марките, пред запитващата юрисдикция възниква въпросът дали продавачът е нарушил авторското право и правото на марките в Дания. По тези съображения и с оглед на практиката на Съда (Решение от 12 юли 2011 г. по дело L’Oréal и др., C-324/09, Сборник, стр. I-6011, Решение от 1 декември 2011 г. по дело Philips и Nokia, C-446/09 и C-495/09, Сборник, стр. I-12425 и Решение от 21 юни 2012 г. по дело Donner, C-5/11) Højesteret иска да установи дали в случая е налице публично разпространяване по смисъла на Директивата за авторското право и дали е налице използване в търговската дейност, съответно в процеса на търговия по смисъла на Директивата за марките и на Регламента относно марката на Общността.

22 При тези условия Højesteret решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 4, параграф 1 от [Директивата за авторското право] да се тълкува в смисъл, че е налице „публично разпространяване“ на защитени с авторско право стоки в държава членка, ако определено предприятие сключи договор чрез уебсайт в трета страна за продажбата и изпращането на стоките до частен купувач с известен на продавача адрес в държавата членка, където стоките са защитени с авторско право, получи цената за стоките и ги изпрати на купувача на уговорения адрес, или в подобни случаи съществува и условието преди продажбата стоките да са били предмет на предложение за продажба или на реклама, насочено/насочена към потребителите в държавата членка, в която са доставени стоките, или показано/показана на уебсайт, предназначен за потребителите в тази държава членка?

2) Трябва ли член 5, параграфи 1 и 3 от [Директивата за марките] да се тълкува в смисъл, че марката се „използва в търговската дейност“ в държава членка, ако определено предприятие сключи договор чрез уебсайт в трета страна за продажбата и изпращането на обозначените с марката стоки до частен купувач с известен на продавача адрес в държавата членка, където е регистрирана марката, получи цената за стоките и ги изпрати на купувача на уговорения адрес, *или* в подобни случаи съществува и условието преди продажбата стоките да са били предмет на предложение за продажба или на реклама, насочено/насочена към потребителите във въпросната държава членка или показано/показана на уебсайт, предназначен за потребителите в тази държава членка?

3) Трябва ли член 9, параграфи 1 и 2 от [Регламента относно марката на Общността] да се тълкува в смисъл, че марката се „използва в процеса на търговия“ в държава членка, ако определено предприятие сключи договор чрез уебсайт в трета страна за продажбата и изпращането на обозначените с марката на Общността стоки до частен купувач с известен на продавача адрес в държава членка, получи цената за стоките и ги изпрати на купувача на уговорения адрес, или в подобни случаи съществува и условието преди продажбата стоките да са били предмет на предложение за продажба или на реклама, насочено/насочена към потребителите във въпросната държава членка или показано/показана на уебсайт, предназначен за потребителите в тази държава членка?

4) Трябва ли член 2, параграф 1, буква б) от [Митническия регламент] да се тълкува в смисъл, че прилагането в определена държава членка на разпоредбите за предотвратяване на пускането в свободно обращение и за унищожаване на „пиратски стоки“ зависи от условието да е налице „публично разпространяване“ на стоките в тази държава членка според критериите, посочени в отговор на първия въпрос?

5) Трябва ли член 2, параграф 1, буква а) от [Митническия регламент] да се тълкува в смисъл, че прилагането в определена държава членка на разпоредбите за предотвратяване на пускането в свободно обращение и за унищожаване на „имитирани стоки“ зависи от условието стоките да са използвани „в търговската дейност“, съответно „в процеса на търговия“ в тази държава членка според критериите, посочени в отговор на втория и третия въпрос?“.

По преюдициалните въпроси

23 В самото начало следва да се отбележи, че с въпросите си запитващата юрисдикция иска да получи разяснения относно понятието „публично разпространяване“ по смисъла на член 4, параграф 1 от Директивата за авторското право и относно понятието „използване в търговската дейност“, съответно „в процеса на търговия“ по смисъла на член 5, параграфи 1 и 3 от

Директивата за марките и член 9, параграфи 1 и 2 от Регламента относно марката на Общността, за да може да прецени дали в разглеждания в главното производство случай е налице нарушение на право на интелектуална собственост.

24 Съгласно определението на термините „имитирани стоки“ и „пиратски стоки“, съдържащо се в член 2, параграф 1 от Митническия регламент, тези понятия обхващат нарушенията на дадена марка, на авторско или сродно право или още на промишлен дизайн, който, която или което се прилага по силата на правната уредба на Съюза или по силата на вътрешното право на държавата членка, в която е осъществена намесата на митническите органи. Оттук следва, че са обхванати единствено нарушенията на права на интелектуална собственост, предоставени от правото на Съюза и от националното право на държавите членки (вж. Решение по дело Philips, посочено по-горе, точка 50).

25 В това отношение Митническият регламент изобщо не въвежда нов критерий за проверката дали е налице нарушение на правата на интелектуална собственост (вж. в този смисъл Решение от 9 ноември 2006 г. по дело Montex Holdings, C-281/05, Recueil, стр. I-10881, точка 40). Следователно подобно нарушение може да се вземе предвид като основание за намеса на митническите органи съгласно този регламент само ако продажбата на съответната стока може да накърни права, придобити при условията, предвидени в Директивата за авторското право, Директивата за марките и Регламента относно марката на Общността.

26 При това положение преюдициалните въпроси трябва да се разбират в смисъл, че запитващата юрисдикция иска да установи дали от Митническият регламент следва, че за да може титулярят на право на интелектуална собственост върху стока, която е продадена на лице, живеещо на територията на държава членка, от разположен в трета страна уебсайт за онлайн продажби, да ползва гарантираната му с посочения регламент защита от момента, в който стоката влезе на територията на тази държава членка, е необходимо във въпросната държава членка тази продажба да се смята за форма на публично разпространяване или за вид използване в търговската дейност. Освен това запитващата юрисдикция иска да се установи дали преди продажбата съответната стока трябва да е била предмет на предложение за продажба или на реклама, насочено/насочена към потребителите в същата държава.

27 В това отношение следва да се напомни, че от една страна, съгласно Директивата за марките и Регламента относно марката на Общността притежателят на марката има право да забрани използването без негово съгласие от трето лице на знак, който е идентичен с посочената марка, когато това използване се осъществява в процеса на търговия, извършва се за стоки или услуги, идентични с тези, за които марката е регистрирана, и засяга или може да засегне функциите на марката (Решение от 23 март 2010 г. по дело Google France и Google, C-236/08-C-238/08, Сборник, стр. I-2417, точка 49 и цитираната съдебна практика).

28 От друга страна, съгласно Директивата за авторското право на авторите се предоставя изключителното право да разрешават или забраняват всяка форма на публично разпространяване, чрез продажба или по друг начин, на оригинала на техните произведения или на техни копия. Публичното разпространяване се характеризира с поредица от действия, обхващащи най-малкото действията от сключването на договор за продажба до изпълнението му чрез доставката до определен потребител. Следователно търговецът отговаря за всяко действие, извършено от него или за негова сметка и водещо до „публично разпространяване“ в държава членка, където разпространяваните стоки са защитени с авторско право (вж. в този смисъл Решение по дело Donner, посочено по-горе, точки 26 и 27).

29 При това положение правото на Съюза изисква тази продажба да се смята на територията на държавите членки за форма на публично разпространяване по смисъла на Директивата за авторското право или за вид използване в търговската дейност, съответно в процеса на

търговия по смисъла на Директивата за марките и Регламента относно марката на Общността. Фактът на публичното разпространяване трябва да се смята за доказан при наличието на сключен договор за продажбата и изпращането на стоките.

30 По делото в главното производство е безспорно, че в Дания Rolex е титуляр на предявените от него авторски права и права върху марки и че разглежданият в случая часовник е имитирана и пиратска стока по смисъла на член 2, параграф 1, букви а) и б) от Митническия регламент. Безспорно е също така, че Rolex би имал право да изиска защита срещу нарушението на правата му, ако стоката беше пусната в продажба от установен в тази държава членка търговец, тъй като подобна продажба с търговска цел би съставлявала използване на правата му в търговската дейност, чрез публично разпространяване. Следователно, за да се отговори на отправените въпроси, остава да се провери дали титулярят на права на интелектуална собственост като Rolex може да търси същата защита на правата си, когато — както в случая в главното производство — въпросната стока е продадена от уебсайт за онлайн продажби, разположен в трета страна, на чиято територия тази защита е неприложима.

31 Несъмнено е вярно, че само възможността за достъп до даден уебсайт на територията, в която е предоставена защита, не е достатъчна, за да се направи изводът, че публикуваните на сайта оферти за продажба са насочени към намиращи се на тази територия потребители (вж. Решение по дело L'Oréal и др., посочено по-горе, точка 64).

32 Съдът обаче вече е постановил, че би могло да има нарушение на така защитените права, когато дори преди да пристигнат на територията, в която е предоставена защита, стоките с произход от трети страни са обект на търговски действия, насочени към намиращите се на тази територия потребители, например продажба, предложение за продажба или реклама (вж. в този смисъл Решение по дело Philips, посочено по-горе, точка 57 и цитираната съдебна практика).

33 В този смисъл стоките, произхождащи от трета държава и представляващи имитация на стока, ползваща се със защита в Европейския съюз въз основа на право върху марка, или копие на стока, ползваща се със защита в Съюза въз основа на авторско или сродно право или промишлен дизайн, може да нарушават тези права и следователно да бъдат квалифицирани като „имитирани стоки“ или „пиратски стоки“, когато е доказано, че те са предназначени за пускане за продажба в Съюза, като това е доказано в частност когато се установи, че посочените стоки са били предмет на продажба на клиент в Съюза или на предложение за продажба или на реклама, адресирано/адресирана към потребители в Съюза (вж. в този смисъл Решение по дело Philips, посочено по-горе, точка 78).

34 По делото в главното производство обаче е безспорно, че разглежданата стока е била предмет на продажба на клиент в Съюза, и следователно при всички случаи тази хипотеза не е сходна с хипотезата на предлагане на стоките на „електронен пазар“, нито пък с хипотезата на въвеждане на стоките в митническата територия на Съюза под режим с отложено плащане. Ето защо само по себе си обстоятелството, че тази продажба е извършена от разположен в трета страна уебсайт за онлайн продажби, не би могло да е причина титулярят на правото на интелектуална собственост върху продадената стока да бъде лишен от защитата по Митническия регламент, като не е необходимо да се проверява дали преди продажбата стоката е била и предмет на публично предлагане или на реклама, насочено/насочена към потребителите в Съюза.

35 Предвид изложените съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че Митническият регламент трябва да се тълкува в смисъл, че титулярят на право на интелектуална собственост върху стока, която е продадена на лице, живеещо на територията на държава членка, от разположен в трета страна уебсайт за онлайн продажби, разполага с гарантираната му с посочения регламент защита от момента, в който стоката влезе на

територията на тази държава членка, поради самия факт на придобиването на стоката. За целта не е необходимо преди продажбата стоката да е била и предмет на предложение за продажба или на реклама, насочено/насочена към потребителите в същата държава.

По съдебните разноски

36 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Регламент (ЕО) № 1383/2003 на Съвета от 22 юли 2003 година относно намесата на митническите органи по отношение на стоки, за които се подозира, че нарушават някои права върху интелектуалната собственост, както и относно мерките, които следва да се вземат по отношение на стоки, нарушаващи някои права върху интелектуалната собственост, трябва да се тълкува в смисъл, че титулярят на право на интелектуална собственост върху стока, която е продадена на лице, живеещо на територията на държава членка, от разположен в трета страна уебсайт за онлайн продажби, разполага с гарантираната му с посочения регламент защита от момента, в който стоката влезе на територията на тази държава членка, поради самия факт на придобиването на стоката. За целта не е необходимо преди продажбата стоката да е била и предмет на предложение за продажба или на реклама, насочено/насочена към потребителите в същата държава.

Подписи